

.....
DVOJNÁSOBNÝ DRŽITEL OCENĚNÍ
NEJLEPŠÍ ČESKÁ DETEKTIVKA
.....

Jiří **MIMO OBRAZ** Březina

motto

Mimo obraz

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

motto

Jiří Březina

Mimo obraz – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

MIMO OBRAZ

Jiří **MIMO OBRAZ**
Březina

motto

Chcete, aby příběh této skvělé knihy pokračoval i potom, co ji dočtete? Tak ji pusťte dál do světa!
Vše potřebné se dozvíte na **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

© Jiří Březina, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-267-2718-7

ISBN e-knihy 978-80-267-2727-9 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-2728-6 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-267-2720-0 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

Lence

Prolog

Tohle bude perfektní flek. Tam ho zavedlo snad samo nebe.

Už je nejvyšší čas.

Auto zastavuje na odpočívadle, i když o odpočívadle nemůže být úplně řeč. Je to spíš rozcestí, trochu širší plácek.

Pro řidiče škodovky je to ale malý ráj. Vyběhne z vozu, motor nechá běžet, ani za sebou nezabouchne dveře. Ještě ani nezapluje do křoví a už si rozepíná poklopec. Je to na hraně. Tady jde o důstojnost.

Všechno naštěstí dobře dopadlo.

Proud moči si proráží cestu listy netýkavek. Konečně! Ta úleva! Muž zakloní hlavu. Není to krása, ulevit si takhle v přírodě? Stromy se zelenají, ptáčci zpívají... Slastně se nadechne lesního vzduchu.

V tu chvíli se zarazí. Začne větřit jako ohař, otáčí hlavou na všechny strany, čůrek má ale pořád pod kontrolou, nepotřisnit si kalhoty ho stálo spoustu úsilí, teď to nesmí pokazit.

Při každém nádechu to ale cítí. Vánek k němu nese něco nelibého, ale svým způsobem fascinujícího. Pamatuje si to z dětství. Taky to bylo v lese.

Někde tady je mršina. A pořádná.

Muž dokončí potřebu, s gustem si otřepe nádobíčko a zapne se.

Teď, když zažehnal katastrofu, se v něm probudila zvědavost. Odkud ten smrad vychází? Co tady leží?

Další vzpomínka na dětství. Prázdniny se sestrou. Běhání po lese. Mrtvá srna, hemžení červů.

Udělá jen pár kroků, když mu dojde, že melancholie dětských letních chvil se nevrátí.

Ta bílá dodávka je zaparkovaná úplně mimo cestu. Kdyby nedošel až sem, vůbec by ji neviděl. Někdo s ní prasácky zajel až mezi stromy.

Vzpomínku na prázdniny nahradí jiná, mnohem čerstvější. Televizní reportáž o převaděčích. Jeden z nich vezl uprchlíky odněkud ze Středního východu v chladiřenské dodávce.

Dodávka byla vzduchotěsná. V nákladovém prostoru převážela snad dvacet lidí. Bušili, škrábali na dveře, ale řidič jim nezastavil, neotevřel, bál se.

Zastavil až někde v ústraní. Když otevřel dveře, zjistil, že se všichni udusili. Muži, ženy i děti leželi jeden přes druhého.

Vybavuje si, jak v něm ta představa vzbudila hrůzu. Ta bezmoc, pomalá smrt, zoufalství.

V té reportáži říkali, že se těla našla až za několik dní.

Odstavené auto začalo zapáchat.

To se ale stalo jinde, uklidňuje sám sebe. Tady se to stát nemůže.

I když proč ne? Jsme přece tranzitní země, uvědomuje si. I tenhle výraz zná z televizního zpravodajství.

Ať už je to jakkoli, v lese stojí dodávka a vychází z ní pach smrti.

Ještě chvíli uvažuje, blíž už se ale neodváží.

Nakonec se vrací do auta a sahá po telefonu.

ČÁST PRVNÍ

„Tomu nerozumím. Proč to chtějí zrovna po nás?“ zeptal se Tomáš Volf.

„To víš, jsou z Brna, tak potřebují někoho, kdo je bude vodit za ručičku,“ vtipkoval major Boček.

„A nemůže to vzít někdo jinej? Můžeme poslat uniformovaný, aby se jim na to poptali. Vždyť je to práce na hodinku.“

Úsměv z tváře Tomášova nadřízeného zmizel. „Tome, oni k tomu mají pádný důvod, jinak by to po nás nechtěli, znám je tam dobře. Cítí z toho nějakou levárnu, tak to chtějí vést od začátku přes nás. Však to vidíš sám...“

Tomáš si na notebooku prohlížel vyšetřovací spis. Případ byl teprve na začátku, byla to zatím vlastně jen dokumentace z ohledání místa nálezu. Ano, nálezu, nikoli místa činu. Ani to se ještě nepodařilo ustanovit.

Rozklikl fotografie. Stačilo prohlédnout si pár snímků a začínal chápat, proč to kolegové z moravské metropole berou vážně.

„Docela masakr, vid’?“ nahlížel mu Boček přes rameno. „Hele, zavolej jim, poptej se, s čím od nás potřebují píchnout, já to těm Moravákům dlužím, nikdy mi neodmítli pomoci, když jsem to potřeboval. A na tebe je spoleh, proto jsem tě vybral.“

Tomáš se zamračil. Šéf mu lichotí, to nebude samo sebou. Asi kolegům z jihomoravského krajského ředitelství dluží nějakou větší službičku.

„Dobře, snad toho nebudou chtít víc.“

„Určitě ne. A kdyby, tak co? Stejně teď na stole nic nemáš. Tu domácí zabijačku máš hotovou.“

Tomáš zaujal obrannou pozici. „Jak že nemám nic na stole? Víš, co mám papírování?“

Boček na to jen otráveně mávnul rukou. Podobné řeči v téhle kanceláři slychal každý den.

Eva Černá si skopla boty z nohou, batoh hodila do kouta předsíně a zamířila si to rovnou k lednici. Než ji ale stačila otevřít, všimla si, že Filip už všechno zařídil. Vděčně se na něj usmála.

„Co bych si bez tebe počala?“

„Nalila by sis sama,“ řekl.

Sedla si vedle něj na pohovku. Podal jí sklenku vína a položil jí ruku kolem ramen.

Evin partner moc dobře věděl, že se jí nemusí ptát, jaký měla den. Zaprvé mu hlavní body oznámila už po telefonu a zadruhé věděl, že veškeré detaily mu už brzy popíše. Jen se potřebuje nadechnout.

„Tohle je fakt na hlavu,“ začala poté, co si nechala do krku sklouznout hlt vína. „Všechno mám zdokumentovaný, všechno jsem jim tam ukázala. Celý to mám na videu. Kurva, vždyť jsem strávila dva týdny v káře s foťákem u ksichtu, a je z toho kulový!“

„Já vím. Ale tohle musíš přece čekat. Ten obhájce dělá svoji práci,“ uklidňoval ji.

„Jestli ale moji práci vyřadí z důkazů, tak to bude v prdeli.“

„Mají přece výpovědi obou holek, mají peníze a výpověď matky. Neboj, všechno dobře dopadne.“

Opřela si hlavu o jeho rameno. Trochu sebou cuknul, její světlé vlasy ho zašimraly v nose.

Věděla, že má pravdu. Vlastně jí zopakoval to, co mu sama o tom přelíčení vyprávěla, co s ním během přípravy na svou výpověď probírala.

Ale víra, že to pořád ještě může dobře dopadnout, z ní už pro dnešek vyprchala. Nahradil ji pocit zmaru.

„To už je podruhý, co mi to takhle natřeli. Pamatuješ předloni, jak jsem hledala toho tatínka, co utekl s batoletem do Holandska? Taky mi říkali, že jsem pracovala mimo místní legislativu.“

„Jak jsi ho fotila přes okno?“

„Jo. Skoro nikdo tam nemá záclony, šlo to samo.“

Filip jí dolil skleničku.

„Věř mi, že to nakonec klapne. Soudkyně ty fotky viděla, tak co na tom záleží, že jsi je získala nezákonně? Ostatní důkazy jsou dostatečný. A příště si dáš pozor.“

Dát si pozor. To nikdy nebyla Evina silná stránka. Už na policii, kde strávila jen pár měsíců, si s pravidly hlavu moc nelámala. A teď, když pracuje jako soukromá vyšetřovatelka pro Filipovu neziskovku Vanesco, to dělá stejně. Ano, už není tak netrpělivá a vznětlivá, ale právní nuance jsou vždycky tak trochu pod její rozlišovací schopnosti.

Jenže co jí projde v Česku, nemusí projít za hranicemi. Každý stát soukromé detektivy reguluje jinak. Eva se o detaily příliš nezajímala, a tak se občas stalo, že v cizině při práci nevědomě porušovala místní zákony.

A když měla svá zjištění prezentovat před soudem, mohlo se stát to, co se stalo právě dnes.

•

Tomáš Volf se hned po audienci u majora Bočka podrobně začel do brněnské žádosti i do fragmentu vyšetřovacího spisu.

Tušení, že nepůjde o prkotinu, bylo stále silnější, i když úkol, který dostal Tomáš, byl docela prostý. Kontaktovat majitele vozidla a zjistit, kdo se v něm minulý týden pohyboval na jihu Moravy.

A ideálně se pokusit osvětlit ještě dva drobné detaily: Proč ho někdo odstavil mezi obcemi s malebnými názvy Žerůtky a Kravsko, a hlavně proč se v něm nacházela dvě neidentifikovaná těla.

Neidentifikovaná a taky prakticky neidentifikovatelná. Ten, kdo dodávku odstavil na lesní cestě, si dal práci se zametením stop. Provedl to důkladně a nebyl to hezký pohled.

Tomáš už se na ty fotky podruhé dívat nemusel, vryly se mu do paměti.

Zvedl telefon a zavolal do Brna. Trochu ho překvapilo, když zaslechl ženský hlas. To v něm asi pořád rezonoval trapný žert majora Bočka v duchu, že v těch místech panuje ještě ranná forma civilizace, kde ženy nepracují na vraždách, ale udržují ohniště.

„Malíková, prosím,“ zazpíval hlas na druhé konci linky.

Tomáš se představil a vysvětlil, proč volá.

„Zatím nevíme nic víc, než co se píše v té zprávě. Potřebujeme, aby se někdo poptal na té instituci. Kdo řídil, kam jel a tak dále, abychom si urychlili identifikaci,“ vysvětloval hlas. „A taky by nás zajímalo, co vezli, protože to by mohl být...“

„Motiv, jasně,“ skočil jí Tomáš netrpělivě do řeči. „Ale když o tom tak přemýšlím, asi by nebylo dobrý odkrývat karty, když zatím nemáte ustanovený ani oběti, ani podezřelý, ani jejich vztahy.“

„Ano, proto chceme, aby na to šel někdo zkušený, aby na to šel opatrně. Protože ty dva chlapy někdo zastřelil, hodil do dodávky a...“

„Chápu. Půjdu na ně po špičkách, zjistím, co se dá, a dám si pozor, jak se tam na mě budou tvářit. Je ale možný, že to auto bylo kradený. S tím doufám počítáte.“

„Počítáme. Celé to působí dost promyšleně, takže by nás to nepřekvapilo. Přesto by bylo skvělé, kdybyste zkusil něco zjistit.“

„To nebude problém,“ rozloučil se Tomáš. Doufal, že se nemýlí.

2

Chvíli si v tramvaji čmáral do notesu, i když v tomto případě nehrozilo, že by se zapomněl zeptat na nějakou důležitou otázku. Spíš se bude muset hlídat, aby zbytečně neprozradil něco, co nemusí.

V hlavě si přehrával různé scénáře blížícího se rozhovoru, ale jak se vůz s kymácením a zvoněním blížil k cíli, vehnaly se mu do hlavy myšlenky na něco úplně jiného. Přistihl se, jak poněkud křečovitě svírá madlo sedačky před sebou a nervózně vyhlíží z okénka.

Tady, kolem Strossmayerova náměstí, je její rajón.

Tomáš ji potkal před několika měsíci na chodbě místního policejního oddělení, když se tam jel na něco zeptat kolegy. Byla stejně vysoká jako on, a i když s ním obvykle pohled na ženu v uniformě nic nedělal, tenkrát to bylo jiné.

Dokázal si představit, že na ulici tahle policistka s hodností strážmistr vzbuzuje respekt. Měla široká ramena a pevnou, skoro až mužskou postavu, která kontrastovala s její dívčí tváří.

A jak později – ne o moc později, vlastně hned na druhém rande – zjistil, Hedvika měla svalnaté i ruce, stehna a vyrýsované břišní svaly.

Sex s ní, to byl intenzivní a živočišný, čistě fyzický zážitek. Tomáš si po něm připadal jako po dvouhodinové v posilovně. Na rozdíl od občasného zvedání činek s chlapy z protixtremistického oddělení, se kterými se scházel od doby, kdy spolu vyřešili jeden hodně zapeklitý případ, ho ale tohle „cvičení“ opravdu bavilo

a chtěl ho do svého tréninkového plánu zařazovat co nejčastěji.

Co ho ale rychle bavit přestalo, byla Hedvika samotná. Zjistil, že spolu nemají vůbec nic společného. Její rozhled nebyl, slušně řečeno, příliš panoramatický. Kromě vlastního těla neměla prakticky žádný jiný zájem. A nejhorší byly její politické názory, které byly pravým opakem těch Tomášových. Na tom nebylo v policejním sboru nic divného, toho si byl Tomáš vědom, na oddělení byl ten největší liberál ze všech.

Ale Hedvika nejenže viděla věci jinak. Snažila se ho přesvědčit. A dělala to často a ráda, takže pokud šlo o aktuální trendy v konspiračních teoriích a dezinformačních kruzích, Tomáš byl dost v obraze.

Diskuze o politice mezi nimi rychle přecházela do hádky, kterou Hedvika ráda rozdmychávala snad proto, že ji výměna názorů dostávala do vášnivé nálady. Krásná černovláska se začala červenat, odkládala svršky, a nakonec se na Tomáše vrhla a ztrestala ho fyzicky náročným milováním.

Ale Tomášovi tyhle hry příliš neimponovaly, předehtu si představoval jinak. A nějak si nedokázal představit, že by s takovou ženskou jel být jen na nákup do obchodního centra, natož s ní nedej bože bydlel v jedné domácnosti.

Nakonec jí proto navrhl rozchod. Tím ale dosáhl jediné věci: spustil stejný mechanismus vášně, jakým Hedvika reagovala na politické debaty. Skončilo to jako vždycky v posteli.

Začal se jí proto vyhýbat. Jako malý kluk. A teď si připadal ještě menší, když ustrašeně vystupoval z tramvaje s obavou, že někde zahlédne černou policejní uniformu.

Ta rodina nefungovala. Jak by taky mohla, když byli oba rodiče závislí na pervitinu.

Holčičky měly tetu, která se je už dlouho pokoušela získat do své péče. Věděla, jak na tom její sestra je, a snažila se dívkám zajistit lepší život. Ona i její manžel vydělávali slušné peníze a děti by zajistili materiálně i citově. Rodiče s nabídkou sice naoko souhlasili, ale jakmile mělo dojít k jejímu uskutečnění, chtěli peníze. Po několika letech pokusů a stovkách tisíc korun tetě došlo, že tudy cesta nepovede.

Rázně penězovod utnula. Svou snahu ale nevzdávala. Stále se s dětmi pokoušela navázat kontakt a někdy se jí podařilo vzít si je domů na víkend. Jednala podle doporučení právníků a doufala, že v budoucnu bude moct prokázat, že dívky jsou u ní jako doma a mají své potenciální pěstouny rády.

Při jedné z návštěv se holky tetě svěřily. Jejich otec vymyslel perfektní plán, jak si i bez peněz od švagrové vydělat na další dávku.

Půjčoval holky na mazlení strýčkům z Německa. Děti celou zruďnost nevnímaly v celém rozsahu, proto o ní bez rozpaků mluvily, jako by to byla nějaká hra.

Teta nevěřila vlastním uším. Netušila, jestli jí neteře říkají pravdu, bohapustě si vymýšlejí nebo se snaží hrát nějakou rafinovanou hru. Rozhodla se proto zjistit, jak se věci mají.

A protože na podobné případy tady bylo Vanesco, nevyhnutelně se objevila v kanceláři ukryté v podkroví dětského krizového centra.

Eva Černá svůj úkol splnila jako vždy na jedničku. Přilepila se na povedeného tatínka jako stín. Zdokumento-

vala jeho nákupy amfetaminu. Vyfotila si, jak se o drogu dělí se svou ženou.

Ale to tetě nestačilo. Chtěla ověřit, jestli se v rodině opravdu neděje něco horšího.

Eva tedy ve sledovačkách pokračovala. A udělala dobře. Netrvalo dlouho a stala se skrytým svědkem scény, kdy otec s dětmi nastupuje do otlučeného vozu a vyráží s nimi na cestu. Následovala je, opatrně, snažila se udržovat si odstup.

Ať už jeli kamkoli, nebylo to Německo. Ledaže by Německo leželo na jihovýchodě.

Nevšiml si jí, ani když zazmatkovala a zastavila na stejné benzince jako on. Jel mimo dálnice. Eva nevěděla, jestli to dělal kvůli tomu, aby se vyhnul kamerám, nebo jen proto, že neměl zaplacenou dálniční známku. Propletli se Vysočinou, projeli Třebíč, pak Brno, Uherské Hradiště. Hranice přešli za tmy. Eva byla unavená, nakonec už jen tupě sledovala zadní světla před sebou.

A ta světla ji nakonec dovedla až na zchátralou dělnickou ubytovnu na okraji nějakého zastrčeného slovenského městečka.

Našla si místo na parkovišti, až úplně vzadu. Vyrůstalo tam křoví, a když za něj zacouvala, větve jí vytvářely polopropustnou clonu. Viděla přes ni, ale sama byla za bočním okénkem takřka neviditelná. Sklopila si sedačku, zaujala co nejméně nepohodlnou polohu a čekala.

•

Když se Tomáš ocitl na tramvajovém ostrůvku, obavy ze svalnaté policistky přehlušily aktuálnější problémy. Znovu mu před očima vyvstaly fotografie z ohledání místa nálezu od brněnské kriminálky.

Mrtví leželi v nákladovém prostoru dodávky. Někdo na ně vytil velké množství nějaké chemikálie, zřejmě šlo o kyselinu.

Z bílého Fordu Transit, ve kterém se těla nacházela, byla odstraněna státní poznávací značka. Brněnští kriminalisté ale auto rychle identifikovali podle VIN kódu.

Majitelem dodávky byla Národní galerie Praha.

Tomáš zvedl zrak a pohlédl na Veletržní palác, kde má galerie sídlo. Přeběhl mezi projíždějícími auty a posadil se na žulový podstavec čníci na prostranství před vchodem. Zauvažoval, jestli se náhodou nejedná o vystavené umělecké dílo, ale nikdo na něj nevyběhl a nevynadal mu, tak to snad vážně byl jen žulový podstavec. Zapálil si cigaretu a mentálně se připravoval na rozhovor s vedoucí provozního oddělení.

Zuzana Paterová už na něj čekala na recepci. Když mu podávala ruku, zdatně se jí chvěla.

„Omlouvám se, že jsem vám do telefonu neřekl víc, ale takhle to bude lepší,“ začal Tomáš, když ho bystře působící žena vpouštěla do kanceláře.

„Měl nehodu, je to tak?“

„Kdo?“

„Pan Dlouhý. V pátek nepřišel do práce. Po víkendu taky ne a jeho telefon je nedostupný,“ Paterová skoro šeptala.

„Tu dodávku řídil pan Dlouhý? Váš zaměstnanec?“

Přikývla. „Určitě, s tím fordem jezdil jenom on. Vy jste s ním nemluvili? Co se mu stalo, řeknete mi to, prosím? Je v pořádku?“

Tomáš se nadechl. Pravděpodobnost, že si jen prověří, že galerii někdo ukradl dodávku, a tím to pro něj hasne, se rozplývala.

„Vydržte ještě chvílku, je to důležité,“ Tomáš si všechno zapisoval. „Víte, kde to auto jezdilo? Šlo o nějakou služební cestu?“

„Nevím.“

„Nevíte, proč bylo kousek od Znojma? Galerie ho tam neposlala?“

Zavrtěla hlavou a sklopila zrak.

„Nemáte nějakou knihu jízd nebo něco takového? Nebo GPS sledování vozidel? Potřebovali bychom zjistit, kam ten ford jel a za jakým účelem,“ opakoval Tomáš.

Paterová se tvářila tak provinile, až mu to začínalo být podezřelé.

„Co se stalo panu Dlouhému?“ Upřela na něj oči. Byly plné slz.

„Paní Paterová, neberte to nijak úkorně, ale teď se budu ptát já a vy budete odpovídat, ano? Obráceně to nefunguje.“

Přikývla.

„Takže pan Dlouhý nezvedá telefon.“

„Od pátku.“

Tomáš si to zapsal.

„Takže od pátku se nehlásí. Řeknete mi jeho číslo?“

Ukázala mu kontakt ve svém telefonu. Ruka se jí třásla. Opsal si ho do notýsku.

„Paní Paterová, poslouchejte,“ řekl co možná nejklidněji. „Je vysoce pravděpodobné, že ten člověk je po smrti.“

Zakryla si ústa dlaní. „Co se stalo? Řeknete mi to, prosím?“

„Nemůžu, opravdu. Ale potřebuju, abyste mi vy řekla všechno o panu Dlouhém i o tom autě. Kam jel, co nebo koho v něm vzal a co dělal na Moravě.“

Setmělo se, některá okna ubytovny se rozsvítila, jak se do ní vraceli obyvatelé. Většina z nich přišla pěšky, nejspíš zahraniční dělníci, kteří vystoupili na nedaleké autobusové zastávce. Pár jich přijelo auty jasně odrážejícími nízký sociální status jejich majitelů.

Evy zabořené v sedačce si nikdo z nich ani nevšiml. A pokud ano, nijak na ni nereagoval.

Snažila se sledovat okna, za kterými se míhaly postavy a blikaly televizory. Za kterým z nich je asi objekt její sledovačky? Ze své pozice ale neměla šanci nahlédnout ani do oken ve zvýšeném přízemí.

Když na parkoviště pomalu vplul ten vůz, byla už úplná tma. Už jen způsob, jakým se přiblížil, evokoval dravce na lovu. Potichu a ladně. Černá karoserie se leskla jako srst pantera. Bylo zřejmé, že řidič limuzíny Volkswagen Arteon mezi nájemníky ubytovny nezapadne. Navíc měl rakouskou poznávací značku.

Vystoupil z ní nějaký muž. Úplně obyčejný člověk, při každém nákupu v samoobsluze takových minula dvánáct do tuctu. Zatímco automobil vzbuzoval podezření, jeho řidič nikoli. Eva zapochybovala. Třeba se sem ten chlap zajel protáhnout, možná si jen odskočí do křoví.

Přesto si vyfotila jeho tvář i poznávací značku auta.

Muž tam chvilku přešlapoval a díval se směrem k ubytovně. Už se zdálo, že se chystá zase nasednout, když se ve dveřích objevily dvě siluety. Otec s jednou z dívek.

Muž sebou znatelně trhnul, radostí nebo úlekem, to se nedalo na dálku rozeznat, ale rychle se otočil a otevřel zadní dveře.

Otec dovedl dívku až k autu a posunkem jí ukázal, aby se posadila dovnitř.

Poslechla ho.

Eva to všechno dokumentovala. Foťák tiše cvakal. Pak si uvědomila, že v přítmí a na tuhle dálku budou fotky k ničemu, tak moc se jí třáslы ruce. Tak moc jí bušilo srdce.

Nemůže tady přece jenom sedět a fotit!

Odložila foťák na sedadlo spolujezdce a co nejpomaleji vzala za kliku.

Na obrazovce počítače během videohovoru nevypadá nikdo jako ze žurnálu. Tomáš svůj vzhled nesl nelibě a nejraději by si kameru úplně vypnul, ale nešlo to. Komisařka Malíková z jihomoravské kriminálky si ji totiž taky nevypnula.

Jenže na rozdíl od Tomáše, který si co chvíli nespokojeně upravoval dlouhé černé vlasy, Malíková svůj vzhled nijak neřešila. I v rozmazaném okénku aplikace bylo vidět, že na tváři nemá žádný nápadný make-up. Pramen hnědých vlasů jí nekontrolovaně padal do čela.

„Tak co pro mě máte?“ zeptala se ho a stejně jako v telefonu její hlas zněl jako zpěv. Možná to bylo tím, jak vysoko byl posazený. Svou roli v tom zřejmě sehrál i její zvukomalebný jihomoravský přízvuk.

„To auto je služební. Galerie v něm vozí všechno možné, hlavně obrazy, sochy, umělecké objekty, jak mi sdělila tamní vedoucí.“

„Vezli v něm nějaké umění?“ povytáhla Malíková obočí.
„Prý nevezli nic. Aspoň co ona ví a co se týče galerie. Teoreticky by teda mělo být prázdný. To auto měl pod sebou nějaký Josef Dlouhý, který v galerii pracuje jako řidič. Jezdil s ním jen on. Je to prdch.“

„Pr... co?“

„Pracující důchodce, prdch,“ vysvětloval Tomáš.

Malíková se nekontrolovatelně rozesmála. Rychle se zase ovládla, ale i tak se atmosféra poněkud uvolnila.

„Tož to jsem neznala, to je dobré. A dál?“

„Dál nic moc, protože ta galerie je příspěvková organizace ministerstva kultury, veřejná instituce, takže si tam peníze až tak nehlídají. Dlouhý si tím autem jezdil, jak chtěl. Kniha jízd se vypisovala zpětně jednou za měsíc, víceméně podle fantazie.“

„Žádná cesta k nám na Moravu?“

„Prý ne. Řidič si s tou dodávkou jezdil podle libosti. Je možný, že měl nějaký melouch.“

„Prdch jel na melouch,“ zabručela si Malíková pro sebe a něco si zapsala.

„Tvrдила mi, že ho několikrát napomínali, že by takhle jezdit neměl, ale stejně ho nechávali, protože nikoho jiného by na to místo za ty peníze nesehnali. Tak to měl jako takový pracovní benefit. Každopádně Josef Dlouhý nepřišel do práce a telefonní číslo, který jsem vám posílal, je nedostupný,“ pokračoval Tomáš. „Takže může být jednou z obětí, nebo mu auto někdo ukradl a on chudák někde vyplave...“

„Telefonní číslo hned pošlete státnímu zástupci, jestli nám ho hodí na soud se žádostí o trasování. A fotky z evidence obyvatel od nás dostali na soudním a porovnájí nám ji. Ale když jsem se dívala na fotky z dodávky, asi to fakt bude on. Jeden z nich.“